

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 002293 18 Кж 3
Бања Лука, 23.01.2019. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог М.П. због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву – Подручна канцеларија у Вишеграду и браниоца оптуженог изјављеним на пресуду Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002293 17 К 2 од 26.4.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 23.01.2019. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву – Подручна канцеларија у Вишеграду и браниоца оптуженог М.П., а поводом жалби по службеној дужности преиначава се пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002293 17 К 2 од 26.4.2018. године у правној оцјени дјела и одлуци о казни тако што се радње оптуженог, описане у изреци те пресуде које су правно оцијењене као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске, правно квалификују као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 11. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног закона Републике Српске, за које се на основу истог закона, а примјеном члана 32. и 37. Кривичног закона Републике Српске о с у њ у ј е на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) мјесеци, у коју му се урачунава вријеме проведено у притвору од 17.02.2014. до 17.7.2014. године.

У преосталом дијелу првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 002293 17 К 2 од 26.4.2018. године оглашен је кривим оптужени М.П. због кривичног дјела убиства из члана 148. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година и 6 (шест) мјесеци, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 17.02.2014. до 17.7.2014. године, дјелимично је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка, а оштећени су са имовинскоправним захтјевом упућени на парницу.

Против ове пресуде жалбе су благовремено изјавили окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву – Подручна канцеларија у Вишеграду и бранилац оптуженог З.Ч., адвокат из Р.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о казни, са приједлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна у дужем трајању.

Бранилац оптуженог пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговори на жалбе нису поднесени.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, а цијенећи и наводе одговора на жалбу, овај суд је одлучио као у изреци из слjedeћих разлога:

Пажљивом анализом побијане пресуде у правцу жалбених навода нису нађене битне повреде одредаба кривичног поступка на које је жалба браниоца оптуженог указала.

Жалба полази од тврдње да је суд пресуду образложио и доказе цијенио супротно законом прописаној методологији тако да се не зна шта је којим од доказа утврђено, као и да је изрека првостепене пресуде противрјечна датим разлозима. Све се то подводи под повреде одредаба члана 3. и 295. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) којима је, по схватању те жалбе, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. ЗКП РС. По схватању жалбе у тим пропустима лежи и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање које као жалбени основ преплиће и комбинује са процесним приговорима када побија и чињеничну основу пресуде. Зато ћемо и одговоре на жалбене приговоре о битним повредама кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и дати заједно уподобљавајући их оваквом жалбеном излагању.

Прије свега, неосновано се жалбом приговара да је у побијаној пресуди изостала савјесна оцјена доказа на начин како то прописује члан 295. став 2. ЗКП РС, да странке нису једнако третиране, да је изрека пресуде супротна датим разлозима као и да нису дати разлози о утврђеним одлучним чињеницама. Све ове повреде жалба анализира у свјетлу чињеничног стања, као што и сама каже међусобно их преплићући и на њима градећи критику и чињеничне основе побијане пресуде. Сами приговори су засновани на селективној и фрагментарној оцјени доказа, анализи дијелова исказа којима се не утврђују одлучне чињенице, а све са циљем да се створи подлога за другачију чињеничну основу побијане пресуде. Приступајући на такав начин оцјени доказа и разлозима који је прате жалба сама чини све оне пропусте за које неосновано приговара самој пресуди.

Супротно жалбеним наводима првостепени суд је са дужном пажњом цијенио исказе саслушаних свједока (које је предходно и опширно изложио), доводећи их у везу са налазима вјештака судске медицине др Х.Ж., др М.С., др Д.Н. и др Г.С., налазом вјештака генетичара др З.О. и материјалним доказима нађеним на лицу мјеста а описаним у записнику о увиђају. Ова оцјена извршена је како у погледу временског оквира у који се смјешта догађај и мјеста гдје се одиграо, тако и у вези са радњама које су оштећени и оптужени предузимали један према другом након ријечи које је оптужени упутио оштећеном. Детаљна анализа исказа свједока Д.О. се наставља довођењем у везу са исказима свједока М., М.1, Ђ. и Њ.О. и А.Б., са једне стране и са друге стране дијелом супротстављеним исказима оптуженог и свједока Ц. и Н.П. али и са детаљном оцјеном налаза и мишљења наведених вјештака. Дакле, суд је на законом прописан начин оцијенио ове исказе и о њима дао разлоге, а оцијенио је и образложио посебно супротстављене исказе горе наведених свједока. У том смислу разлози које даје су потпуно сагласни са изреком побијане пресуде и прате у тој изреци утврђено чињенично стање. Садржина доказа, а посебно исказа свједока Д.О. цијењена је и прихваћена за утврђивање одлучних чињеница, а то су ко је први започео напад, којим средством и како се оптужени бранио, што са другим доказима чини суштину чињеничне основе пресуде. Свеобухватна оцјена доказа завршава се закључком суда и разлозима који га подржавају о томе да је оптужени видјевши оштећеног како пролази макадамским путем изговорио ријечи „еј, чекај дер, да те нешто питам“, што је код оштећеног изазвало реакцију да се почне кретати према оптуженом бацајући камење у његовом правцу, па кад су се нашли лицем у лицем један до другог да је оптужени непознатим тврдим предметом снажно ударио оштећеног у предјелу сљепоочнице усљед чега је наступила тренутна смрт. Резултат овакве оцјене јесте чињенична основа побијане пресуде која радње оптуженог по свим реалним и вољним елементима описује као лишавање другог живота са поступањем у прекорачењу нужне одбране. Ово прекорачење нужне одбране, као и која би одбрана била неопходна суд је дао у разлозима пресуде, које као ваљане прихвата и овај суд, па на њих упућује и жалиоца.

Према томе, оцјена доказа извршена је појединачно и у међусобној вези, а о свему су дати садржајни и јасни разлози који су у сагласности са изреком пресуде, тако да првостепени суд није починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) и став 2. у вези са чланом 295. став 2. и чланом 3. ЗКП РС, као што то жалба неосновано тврди. С друге стране, све одлучне чињенице за доношење правилне и законите одлуке правилно и потпуно су утврђене.

Оглашавајући оптуженог кривим суд његове радње из изреке пресуде правно оцјењује као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. КЗ РС и оглашава га кривим за то дјело. Оваква правна оцјена дјела је погрешна јер радње и околности описане у изреци пресуде одређују његово поступање као лишење другог лица живота у прекорачењу нужне одбране, за шта суд даје разлоге у образложењу пресуде и позива се правилно на одредбе члана 11. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС. Поступајући на наведени начин првостепени суд је повриједио кривични закон на штету оптуженог, па је поводом жалби, а по службеној дужности ваљало пресуду преиначити у правној оцјени дјела и његове радње из изреке првостепене пресуде, за које је оглашен кривим, правно

оцијенити као кривично дјело убиства из члана 148. став 1. у вези са чланом 11. став 3. у вези са ставом 2. КЗ РС.

Оглашавајући га кривим суд је оптуженом изрекао казну затвора од шест година и шест мјесеци. Приликом одмјеравања казне овај суд је имао у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности које су утврђене од стране првостепеног суда, као и то да је кривично дјело учињено у прекорачењу нужне одбране. Према схватању овог суда само казном затвора у трајању од шест година и шест мјесеци оствариће се сврха кривичних санкција и кажњавања која је законом прописана. Строжа врста казне, за коју се залаже жалба тужиоца не може се заснивати на директном, а не евентуалном умишљају и одсуству нужне одбране који нису утврђене овом пресудом што се сугерише, јер се тужилац није ни жалио на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање нити повреду кривичног закона, које као правилне мора и прихватити. Остале околности које у жалби наводи су правилно цијењене, па је жалба неоснована. С друге стране залагање жалбе браниоца за блажим кажњавањем није основано јер су све олакшавајуће и отежавајуће околности правилно утврђене и казна која је изречена је сасвим одговарајућа њиховом утицају.

Из наведених разлога ваљало је жалбе окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог одбити, а на основу члана 328. став 1. ЗКП РС поводом тих жалби по службеној дужности побијану пресуду преиначити као у изреци.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић